

Întoarcerea mea la Cristos

Amy Bentley

Ca să-L cunosc pe Cristos a trebuit ca, într-un anumit sens, să mă întorc la punctul meu de plecare. Căci, în timpul copilăriei mele, înainte de a deveni catolică, fusesem învățată în adevăr. Iubita mea mamă, prin exemplul și influența ei în viața mea, mi-a arătat drumul spre această relație pe care o am azi cu Dumnezeu. Ea veghea ca familia noastră să se ducă regulat la biserică și să fie învățată în Cuvîntul lui Dumnezeu. Sunt profund recunoscătoare pentru toate zilele petrecute cu ea acasă, cînd niște crize de astm mă împiedicau să mă duc la școală. Eram încă foarte tînără cînd mama a fost diagnosticată cu boala Huntington.* Ea a trebuit atunci să fie spitalizată, dar ne-a încurajat și călăuzit pînă la capăt. Păstrez amintiri deosebit de prețioase despre acest timp de încercare.

Convertirea la catolicism și intrarea la mănăstire

Niște rude din altă regiune s-au oferit să aibă grijă de mine, și astfel am plecat din California și m-am dus în Midwest.** Acolo, la vîrsta de 16 ani, în cursul penultimului meu an de liceu, m-am convertit la catolicism. Viața mănăstirească mi se părea că este mijlocul de a aduce altora evanghelia, de a progresa în viața spirituală, de a primi o educație excelentă, de a cunoaște dragostea unei comunități de surori și de a avea un cămin pe viață. După ce mi-am terminat studiile liceale, am intrat în ordinul surorilor franciscane, unde am servit Biserica Catolică timp de douăzeci și patru de ani. M-am străduit să trag foloase din perioadele de formare intensivă, timp în care învățam să meditam, să ne rugăm și să studiem evanghelia. Zelul meu era

* Afecțiune genetică, neurodegenerativă și ereditară – n.tr.

** Regiune întinsă din Statele Unite, situată între Munții Apalași și Munții Sîncuși – n.ed.

atît de mare, că am dat în surmenaj.

În afara materiilor din programa mea universitară, studiam teologia sacramentală, poruncile lui Dumnezeu și cele ale Bisericii, fundamentele practicii penitenței și alte aspecte ale vieții de călugărie. Profesorii noștri se serveau de Biblie ca să ne arate importanța unei vieți virtuoză, dar n-o studiam niciodată pentru ea însăși. Ea nu reprezenta pentru noi autoritatea supremă. Lecturile care ne erau impuse zilnic priveau mai ales apartenența noastră la Biserică și lui Cristos, regulile și obiceiurile comunității noastre, viața sfinților și jurămintele noastre mănăstirești. Cu toate acestea, educația pe care am primit-o în timpul copilăriei m-a făcut de multe ori să deschid Biblia.

Observații

La puțin timp după ce am intrat în învățămînt, am început să compar asiduu învățăturile Bisericii cu cele ale Bibliei. Elevele mele sau părinții lor îmi puneau întrebări, mai ales privind interpretarea Scripturilor, validitatea sacramentelor, originea rugăciunilor liturgice, liturghia sau mătăniile. Atunci am descoperit că nu aveam o încredere deplină în învățăturile catolice. Întrebările puse de acele persoane îmi păreau adesea foarte pertinente. Biblia, în a doua Epistolă către Corinteni, ne îndeamnă să nu denaturăm sau să falsificăm Cuvîntul lui Dumnezeu: „Noi respingem lucrurile rușinoase care se fac în secret, nu umblăm cu viclenie, nici nu mînuim în mod înșelător Cuvîntul lui Dumnezeu“ (2. Corinteni 4:2). Eu credeam acest Cuvînt și încercam să-l pun în practică. Lecțiile de catehism pe care trebuia să le dăm făceau referire la Sfînta Scriptură, dar rareori aveam posibilitatea să deschidem Biblia în timpul cursurilor. Cu toate acestea, de fiecare dată cînd puteam, ceream instituției școlare în care predam să procure Biblii pentru eleve și le încurajam pe acestea din urmă să ceară Biblii cadou.

Practicînd „exercițiile de supunere“ impuse de mănăstire, mi-am vătămat în două rînduri coloana vertebrală. Nicio poziție nu-mi aducea vreo ușurare. În picioare, așezată sau culcată, aveam dureri mari. Mi s-a pus un bandaj elastic, dar fără niciun rezultat. Apoi, am purtat un corset timp de șapte ani, dar nici acesta n-a fost mai eficace. Desigur, niște îngrijiri medicale adaptate ar fi făcut o mare diferență, dar a cere așa ceva, ni se zicea, însemna o lipsă de virtute, o formă de a atrage atenția. Desigur, ni se făcea observația că onorariile medicilor erau foarte mari. Cele care cereau totuși îngrijire medicală primeau în general penitențe și admonstări în fața întregii comunități. Lucrul

acesta mă nedumerea, căci, potrivit învățaturii catolice, era un păcat să nu ai grijă de corpul tău.

Puțin câte puțin, am înțeles în ce măsură pacea interioară lipsea în viața călugărițelor. Noi nu cunoșteam adevărata iubire creștină. Eram adesea descurajate, invadate de gânduri negative. Ne străduiam fără încetare să satisfacem exigențele care ne erau impuse și să ne stăpânim gândurile. În celelalte mănăstiri era aceeași situație. Am constatat lucrul acesta atunci când, în cadrul stagiilor dintr-un laborator de spital, am avut ocazia de a face cunoștință cu călugărițe din alte ordine. Toate dificultățile datorate stresului, unei greșeli sau jurămintelor mănăstirești erau reduse la o chestiune de „respectare a regulamentului“. Cele care doreau să remedieze nedreptățile practicate riscau să primească penitențe, ceea ce le făcea viața și mai grea.

Jurămintele

Mai târziu, am făcut cercetări asupra originii și dezvoltării comunităților catolice, ca și asupra jurămintelor mănăstirești. Nu fără uimire, am descoperit că mai mulți profesori de religie susțineau că jurămintele, instituite de om, nu ne legau înaintea lui Dumnezeu. Roma permisesse totdeauna ca, în anumite cazuri, să se poată revoca jurămintele rostite, dar puțini știau lucrul acesta. Pentru a obține permisiunea de a părăsi un ordin, trebuia să faci o cerere în scris adresată „Maicii Reverende“ și „Sfintelui Părinte“ de la Roma, dând trei motive. În general, răspunsul era negativ, sau impunea anumite condiții.

Din când în când eram puse în gardă în privința pericolului mortal pe care îl constituia o plecare. Cu toate acestea, mai multe călugărițe au putut să obțină o dispensă. Altele, în schimb, ar fi vrut mult să plece, dar nu puteau. Ele nu știau unde să se ducă sau nu aveau mijloacele necesare traiului. La rîndul lor, altele erau prea bolnave pentru a se gândi la o asemenea schimbare.

Contradicții

Aparent, autoritățile noastre religioase își făceau un titlu de glorie din puterea lor tiranică, din acțiunile lor neconforme Scripturii și din contradicțiile lor. Ele adăugau Cuvîntului lui Dumnezeu și îl modificau, insistînd asupra jurămintelor instituite de om. Ele ne ordonau să ne „sfințim“ prin fapte bune și nu ne atrăgeau niciodată atenția asupra unor versete ca cele din Efeseni

2:8-9: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se glorifice nimeni“.

Conducătorii noștri pe linie religioasă ne învățau că trebuia în fiecare zi să se ofere un sacrificiu în cadrul liturghiei. Cu toate acestea, Biblia afirmă că, prin sacrificiul lui Iesus Cristos, noi suntem sfințiți *odată pentru totdeauna* (Evrei 10:10). Nu mă întrebasesm niciodată de ce autoritățile „singurei Biserici adevărate“, cum o numeau ei, declarau că sacrificiul lui Cristos de la Golgota era insuficient.

Mi-au trebuit ani de zile ca să mi se deschidă ochii în fața unui fapt pe care istoria îl dovedește în mod incontestabil: prin doctrina „infaibilității Bisericii“, catolicismul s-a opus citirii Bibliei. Numeroși catolici, printre care preoți și călugărițe, n-au început să studieze Scripturile decât după Conciliul de la Vatican II.

Cît despre mine, am rămas fidelă angajamentelor mele religioase, atunci cînd multe dintre surorile mele, dintre frații mei și chiar dintre preoți părăseau Biserica Catolică. Totuși, ochii mei au sfințit prin a se deschide. Am înțeles atunci ce făcea Biserica mea:

- ea incita pe unii dintre membrii ei să facă parte din organizații precum Consiliul Ecumenic al Bisericilor* și lojile francmasonice,
- ea încuraja mafia irlandeză și războiul dus de această țară în Irlanda de Nord, ca și mafia italiană și asocierile ei cu banditismul la scară mare,
- ea susținea Națiunile Unite și falsa pace promovată de ea în Statele Unite și în alte țări,
- ea împingea Congresul american să voteze legi în favoarea unui guvern mondial, în detrimentul suveranității naționale și contrar Constituției țării;
- papalitatea făcea cadouri diverselor organizații politice și sociale, atunci cînd în multe comunități religioase nu se avea grijă de bolnavi și de vîrstnici.

Plecarea mea

Sănătatea continua să mi se deterioreze, și vedeam că Biserica neglija nevoile spirituale ale membrilor ei. Eram parțial paralizată, și starea mea se înrăutățea. Mă deplasam foarte greu, cu cîrje. Privind situația drept în față,

* Organizație care cuprinde peste 340 de Biserici și denominațiuni creștine și care își zice că „este pe calea unității vizibile într-o singură credință și o singură comunitate euharistică“ – n.ed.

am meditat îndelung la sfatul unui preot, care îmi spusese: „Cînd ai luat-o într-o direcție greșită, trebuie neapărat să continui pe această cale?” Vedeam alte călugărițe care plecau și își regăseau un echilibru. O parte dintre ele părăseau și Biserica Catolică. M-am întreat dacă încălcarea jurămintelor mele ar atrage după sine moarte spirituală pentru mine.

În final, în august 1973, mi-am părăsit ordinul călugăresc, dar am rămas catolică. Am studiat Biblia, ca și diverse Biserici și secte. Eram îngrijorată în privința Bisericii Romano-Catolice și speram să pot face ceva, chiar dacă doar puțin, pentru o schimbare din interior. Dar cu cît studiam mai mult, cu atît puteam vedea mai clar diferența radicală dintre Biserica mea și adevărurile fundamentale scrise în Cuvîntul lui Dumnezeu.

Prin emisiuni creștine, tractate și conversații cu cîțiva prieteni baptiști ai fratelui meu, Spiritul Sfînt a început să-mi transforme gîndurile. În momentul acela aveam trei ședințe pe săptămîină de chiropraxie* cu un chiropractician catolic nepracticant, care era în căutarea adevărului. Din clipa cînd a aflat că fusesem cîndva profesoară de religie și consilieră în instituții catolice, a început să citească Biblia cu mine în timp ce mă îngrijea. Comparăm împreună diferitele versiuni existente. Am aflat astfel că acest om sincer petrecuse doi ani să studieze Biblia cu Martorii lui Iehova și se gîndea să devină membru al organizației lor. El dorea ca cele două fiice adolescente să fie învățate în Cuvîntul lui Dumnezeu și să beneficieze de un exemplu mai bun decît în școala catolică pe care o frecventau în timpul acela.

Întoarcere la adevărul biblic

De fapt, acest om n-a devenit niciodată Martor al lui Iehova. El a acceptat o invitație la o reuniune specială organizată de biserica fratelui meu și s-a întors acolo ca să ia parte duminica următoare la serviciul divin. Era foarte entuziasmat. Pe urmă, un alt pacient de-al său l-a invitat într-o biserică unde Bart Brewer, fost preot catolic, actualmente conducător al organizației *Mission to Catholics*, era vorbitorul principal. El mi-a adus cîteva scrieri publicate de această organizație, apoi am făcut eu însămi cerere să primesc altele. Cîteva zile mai tîrziu, însoțit de un alt creștin, acest fost preot a venit în vizită la mine și mi-a vestit mesajul salvării. Acești doi bărbați m-au încurajat să-mi pun încrederea în Domnul Iesus Cristos și în Cuvîntul Său scris, în loc

* Tratament medical prin manipulări efectuate asupra diverselor părți ale corpului (mai ales asupra coloanei vertebrale) – n.tr.

să rămîn într-o Biserică care nu era fidelă Bibliei.

Cum îmi era aproape imposibil să rămîn în poziția așezată, n-am vrut să mă angajez să mă duc duminica la biserică. De altfel, făcînd parte din două asociații cu tendință conservatoare, opuse influenței comunismului, nu voiam să mă integrez în prima biserică apărută, de teamă să nu dau peste una liberală. Dar, în săptămîna aceea, Spiritul Sfînt a lucrat în inima mea, și în final am acceptat o invitație la biserica Mission Valley Community Chapel. Pastorul ei, Jim Mader, predică cu fidelitate Scripturile. El predică nevoia ca fiecare să se nască din nou, nașterea din Fecioară a lui Cristos și divinitatea Sa, faptul că Iesus Cristos este în același timp Dumnezeu și om, întruparea Sa pe pămînt și viața Sa fără păcat. În centrul mesajului său se află moartea lui Iesus pe cruce, singurul sacrificiu în stare să-i răscumpere pe păcătoși, învierea și apropiata Sa revenire. Căci Iesus va reveni ca să-i ia cu El în glorie pe cei care Îl vor fi primit ca Salvator și să-i judece pe cei care L-au respins. „Căci plata păcatului este moartea, dar darul gratuit al lui Dumnezeu e viața eternă în Iesus Cristos, Domnul nostru“, cum scrie la Romani 6:23.

În sfîrșit salvată!

În ziua aceea, un fost catolic, Sam Mancino, s-a rugat pentru mine cu soția sa Mary și mi-a explicat adevărurile despre care tocmai am vorbit. Atunci mi-am amintit că, într-un trecut îndepărtat, auzisem deja aceste lucruri de la mama mea și într-o biserică baptistă. Duminica următoare am ridicat mîna ca să-mi exprim dorința de a-L primi pe Domnul Iesus Cristos ca Salvatorul meu personal. În săptămîna care a urmat, pastorul Mader m-a vizitat acasă și ne-am rugat împreună. Am renunțat la catolicism, l-am cerut lui Dumnezeu să-mi ierte toate păcatele și l-am primit pe Iesus ca Salvator și Domn al meu. Era în septembrie 1976. În ziua aceea am găsit pacea, o pace pe care Biserica Catolică nu putuse niciodată să mi-o dea, căci nu era în stare de aceasta.

În prezent, cunosc mulțumirea care se găsește în Iesus Cristos și doar în El. El mi-a dat o plenitudine pe care cei douăzeci și patru de ani de viață mănăstirească sub controlul unui sistem religios nu mi-au furnizat-o nicio singură clipă. Nici jurămintele, nici sacrificiile, nici liturghiile, nici mătăniile, nici „dificultățile oferite lui Dumnezeu“, nici procesiunile, nici cultul „sfînților“, nici micile devoțiuni tradiționale (provenite din păgînism), nici dezbaterile teologice ambigue n-au putut să mă facă fericită. În Biblie am

găsit calea pe care să mă apropii de Dumnezeu, și nu în catolicism.

Unii vor crede poate că anii aceia au fost o pierdere de timp. Ei se vor întreba dacă nu am păstrat vreo amărăciune după toate acele încercări dintr-un sistem religios înșelător. Cu toată sinceritatea, pot să afirm că nu simt nici cel mai mic resentiment și nu consider această perioadă ca o pierdere de timp. Știu că Dumnezeu a avut un scop când a permis toate acestea. Totuși, sunt tristă pentru catolici, mai ales pentru cei care sunt în ordinele călugărești, pentru că nu au ocazia de a studia cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu; nu sunt învățați s-o interpreteze corect și deci nu cunosc salvarea biblică.

Copleșită de iubirea lui Iesus, nu încetez să-L laud și să-I aduc mulțumiri. Astăzi reușesc să mă descurc în viața de fiecare zi, chiar dacă sănătatea mea nu este totdeauna așa de bună. Știu că Cristos mă va ține fără încetare aproape de El, căci aceasta este dorința inimii mele. Doresc de asemenea din toată inima ca tu, care îmi citești istoria, să fii atins de Spiritul Său, să-ți fie foame și sete după dreptitudinea [conformarea cu standardul divin] Sa și, citind Cuvîntul, crezîndu-l, primindu-l și ascultînd de el, să găsești plenitudinea.